

ὅμως ἀδύνατος ἡ μελέτη μιᾶς δράσεως ἄνευ τῆς προηγουμένης μελέτης ἐνὸς ιδεώδους, τῆς ψυχῆς κάθε δράσεως.

Καὶ ὡς ιδεῶδες προβάλλεται ἡ ὑπὸ ἐνὸς αὐτοῦ ἀναπαράστασις εἰς καθωρισμένην μορφήν, ἐνὸς τελειοτάτου τύπου, τοῦ ὁποῖου ἡ σύλληψις ἐγένετο εἰς ὀρισμένην στιγμήν χρόνου καὶ τοῦ ὁποῖου τύπου ἡ προσέγγισις ἢ ἡ πραγματοποίησις ἐπιδιώκεται.

Εἰς τὴν αὐτομικὴν κίνησιν ὑποδείγματα συγκεκριμένου ἢ ἀφηρημένου τύπου ὑπερπλεονάζουν καὶ ὑποδεικνύονται μᾶλλον ὥς κιντρίσματα πρὸς δράσιν, ἀδιάφορον ἐὰν οἱ δημιουργοὶ αὐτῶν δὲν ἔζησαν ἀρκούντως τὴν ζωὴν τῶν.

Πραγματικῶς μία ζωὴ δὲν καθορίζεται ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς χαρακτηριστρικῆς καὶ ἀναλόγως κρίνεται. Κριτήριον ἀσφαλὲς δὲν ὑφίσταται. Ἡ κληρονομικότης τὸ περιβάλλον διαπλάττουν αὐτὴν ξένοι παράγοντες δίδουν συχνὰ εἰς αὐτὴν ὀρισμένην κατεύθυνσιν. Μία πολυσύνθετος ὄντοτης ὥς ἡ ζωὴ δύσκολον εἶνε νὰ καθωρισθῇ ἐπακριβῶς καὶ ἐπιστημονικῶς νὰ διατυπωθῇ. Αἱ κατηγορίαι καὶ αἱ διαβαθμίσεις τοιοῦ καὶ δυναμικῆς εἶναι μᾶλλον συμβατικά καὶ πρὸς κατανόησιν μόνον προβάλλονται. Αἱ λανθάνουσαι ἐξ ἄλλου δυνάμεις διαφεύγουν καὶ τοὺς πλέον προσεκτικούς παρατηρητάς. Ὁ χαρακτηρισμὸς μιᾶς ζωῆς ἐπηρεάζεται ἐπὶ πλέον ὑπὸ τοῦ αἰσθητηρίου, ὑπὸ τῆς ιδιοσυγκρασίας τοῦ ἐρευνητοῦ.

Ὅθεν μελέται καὶ πορίσματα βιολογικῶν ἐρευνῶν, παρατηρήσεις στηριζόμεναι ἐπὶ ἐπιστημονικῶν μεθόδων δύνανται μόνον νὰ μᾶς προσανατολίσουν καὶ διευκολύνουν τὴν διατύπωσίν μας.

Ἡ μελέτη τοῦ *z. Βρισμιτζάκη* ἀποτελεῖ κεφάλαιον ἐνὸς συστήματος ἀξιών. Δὲν μᾶς ἀφίνει αὐτὴ νὰ γνωρίσωμεν τὴν κεντρικὴν ιδέαν τοῦ συστήματός του καὶ τὰς φιλοσοφικὰς βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται. Ἴσως ἡ μελλοντικὴ ἐργασία τοῦ *z. Βρισμιτζάκη* μᾶς ἀποκαλύψει αὐτὰς ἐναργέστερον.

ΑΛΕΞ.

B. K. Π.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ *

I. Η ΖΩΗ ΤΕΙΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ:

Ὅτι διακρίνει τὴν ζωὴν εἶνε μία διαρκὲς πάλη ἐναντίον κάθε βίας. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πάλης εἶτε ἡττα, εἶτε συμβιβασμός, εἶτε πλήρης νίκη εἶνε, ἀπομένει ὡς γεγονὸς ὅτι ἡ ζωὴ τείνει πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

✱

Ὀνομάζω ζωὴν ἐλευθέραν τὴν ζωὴν τὴν ἀπηλλαγμένην βίας· κάθε βία εἶνε δεσμός, σκλαβιά, περιορισμός, ὀδύνη.

✱

Ἡ ζωὴ εἶνε ὁρμὴ, τάσις. Ἡ ζωὴ εἶνε ὁρμὴ μὲ τάσιν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Διαρκῶς ὅμως ἔχει ἀντιμέτωπον τὴν βίαν. Εὐρίσκεται δὲ πάντοτε ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ἀπροόπτου, τοῦ μὴ ἀναμενομένου.

✱

Συνεπῶς, ἡ ζωὴ εἶνε πάλη σὲ ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ σὲ ὅλας τὰς κλίμακας. Ἡ ζωὴ εἶνε στοιχεῖον παλαιόν, στοιχεῖον ἀγωνιζόμε-

* Οἱ σελίδες αὐτὲς εἶνε παρμένες ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο βιβλίον τοῦ *z. Βρισμιτζάκη*: Ἡ Δυνατὴ Ζωὴ ποὺ θὰ τυπωθῇ πολὺ σύντομα.

νον. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀγώνων αὐτῆς γίνονται ἐν ἀγνοίᾳ μας, τοῦ ὀργανισμοῦ περιλαμβάνοντος ἰδιαίτερας λειτουργίας πάλης, ἀμύνης, ἀντοχῆς καὶ ἀντιδράσεως. Εἰς ἄλλους τῶν ἀγώνων τούτων εἶνε παροῦσα ἡ συνείδησις.

✱

Ἡ σύγκρουσις μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀπροόπτου, τοῦ μὴ ἀναμενομένου, τοῦ μὴ δοκιμασμένου, τοῦ κατὰ πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένου, δὲν λύεται (ὅταν λύεται) εἰμὴ διὰ πραξικότητος. Ἡ ζωὴ σταῖς μεγάλας συγκρούσεις τῆς μετὰ τὸ ἀπρόοπτον, πραξικολεῖ.

II. Ἡ ΖΩΗ ΕἶΝΕ Ἡ ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΣ: Ἡ θέλησις αὐτὴ ἐκδηλώνεται διὰ μέσου τῶν τάσεων τῆς ζωῆς.

✱

Ἡ ἀτομικοποίησις πρὸς τὴν ὁποίαν βαίνει ἡ ζωὴ ὥς μέσον ἔχει τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον εἶνε αὐτὴ ἡ ζωϊκὴ ὁρμὴ προσκρούουσα κατ' ἐμποδίων.

✱

Ἡ φύσις ἀτομοποιεῖ: σχηματίζει, σὲ ὅλας τὰς βαθμίδας, συστήματα περιορισμένα ἄτομα, κύτταρα, ὀργανισμούς, οὐράνια σώματα. Ἡ φύσις ἀτομοποιεῖ ἐξελισσομένη, ἐξελίσσεται ἀτομοποιούσα.

✱

Τὸ πάθος τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦται μέσα σὲ ὀργανισμούς μετὰ ἐνόητα καὶ φθασμένους σὲ μεγάλο σημεῖον ἀναπτύξεως ὁδηγεῖ σὲ μιὰ δυνατώτερη, βαθύτερη ἀτομοποίησιν, τὴν ὁποίαν ὅπως ξεχωρίσω ἀπὸ τὴν πρώτην ἀποκαλῶ ἀτομικοποίησιν.

✱

Ἐννοῶ μετὰ ἀτομοποίησιν τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ φύσις σχηματίζει ἢ ὀργανώνει συστήματα κλειστὰ (κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον) κέντρα δράσεως καὶ ἀντιδράσεως.

✱

Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ κλειστὸν στὴν φύσιν, ἀλλὰ παντοῦ ἀλληλοεπιδράσεις, ἐτερόπνοια καὶ ἰσορροπία.

✱

Ἐννοῶ μετὰ ἀτομικοποίησιν ὁλόκληρον τὸν τρόπον ἢ τὸν κύκλον διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἄτομον ἀποκτᾷ τὴν πνευματικὴν του ἐλευθερίαν καὶ κατακτᾷ τὴν ἐνσυνείδητον προσωπικότητά του.

✱

Ἡ ἀτομικοποίησις αὐτὴ δὲν ἔχει ἐκδηλώσεις ἐξωτερικάς. Εἶνε φαινόμενον ἐσωτερικόν, πρᾶξις ἢ καὶ πραξικότημα τῆς ἐνσυνειδήτου προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου, ἢ ὁποία γυρεῖ τὴν διαπίστωσίν τῆς. Ὡς ὅλα ὁμῶς τὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου ὑπόκειται καὶ αὐτὴ στοὺς νόμους τῆς φύσεως. Καὶ ἀφίνει τὸ ἄτομον καθὼς πρὶν τὸ πλάσσει νὰ ὑπόκειται στοὺς νόμους τῆς φύσεως.

III. ΟΡΙΖΩ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΕ ΤΟ ΠΑΘΟΣ: Ὅσον περισσότερον δηλαδὴ μία ζωὴ ἐμπεριέχει ὁρμὴν, συνεπῶς ὑπόκειται κατ' ἀρχὴν στὸ πάθος (ἢ περισσότερα ὁρμὴ φέρει τὰς περισσότερας συγκρούσεις) περισσότερον εἶνε ζωὴ. Τὸ πάθος εἶνε ἡ ρίζα κάθε τάσεως καὶ κάθε ἐπιθυμίας.

IV. Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΑΣΕΩΝ: Αἱ τάσεις αἱ ἐκδηλωτικαὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀτόμου ὅσον ἂν φαίνονται ἀντίθετοι, συγκρουόμεναι, ἀποκλείουσαι σὶ μὲν τὰς δὲ, ἐκκλίνουσαι ἀκόμη τῆς ζωϊκῆς κατευθύνσεως, πράγματι συνεργάζονται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, δηλαδὴ φέρουν πάντοτε τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, ἀρκεῖ νὰ ἐπέμβῃ ἡ συνήδεις.

✱

Ἡ ζωὴ εἶνε ἡ χάος ἐνεργειῶν ἢ συνέργεια· ἡ μᾶλλον εἶνε συνέργεια ἐκπηγάζουσα ἀπὸ χάος καὶ ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τοῦ χάους, ρυθμὸς πηγάζων ἐξ ἀρρυθμίας, ἡ ἀπὸ χάος ρυθμῶν κλίμακος κατωτέρας· ἡ ζωὴ εἶνε συνέργεια τάσεων.

✱

α) Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑΝ: μὲ τὴν λέξιν αὐτὴν ἐννοῶ τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐγωῖσμοῦ ἢ μᾶλλον τὴν προσπάθειαν πρὸς ὑπέρβασιν του. Ἡ πραγματοποίησις τῆς τάσεως αὐτῆς εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ ἄρνησις τῆς. Πράγματι, ἐκπληρούμενη ἐξαλείφεται ἡ ἰδίᾳ. Ἡ τάσις ἐξαλείφεται καὶ μένει ἡ στάσις ἢ λεγομένη αὐταπάρνησις καὶ αἱ διάφοροι ἐκφράσεις τῆς καὶ μορφές· ποῦ ἔχει ὡς στήριγμα τὴν συνήθειαν καὶ ὡς ὀρίζοντα τὸ ἀσυνείδητον. Ἄλλ' ἡ στάσις εἶνε ἡ ἄρνησις τῆς τάσεως.

✱

β) Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ: ἡ τάσις αὐτὴ εὐρίσκει τὴν πραγματοποίησιν τῆς (ἄλλ' ἡ πραγματοποίησις αὐτὴ εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ ἐξάλειψίς τῆς) στὴν δράσιν μὲ κατεύθυνσιν τὴν καταστροφὴν, τὴν φθοράν.

✱

γ) Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΤΟΜΙΚΟΠΟΙΗΣΙΝ: Ἡ τάσις αὐτὴ ἐν τῇ ἀγνότῃ τῆς φανερόνεται ἀργότερον ὀλιγώτερον ἄμεσα. Αἱ δύο προηγούμεναι τάσεις μὴ ἐκπληρούμεναι καὶ τῇ συμβολῇ τοῦ ἔργου τῆς ἐπιλογῆς τῆς συνειδήσεως καταλήγουσιν εἰς τάσιν πρὸς ἀτομοποίησιν.

✱

Ἡ ζωὴ ἐπὶ τέλους—ὑπὸ ὅλως ἐκτάκτους περιστάσεις δύναται νὰ τεῖναι πρὸς ἄρνησιν τῆς ἰδίας αὐτῆς θελήσεως τῆς ζωῆς, τοῦ παλαιόντος στοιχείου ποῦ εἶνε ἡ ζωὴ.

Ἐνῶ ἡ τάσις πρὸς αὐτοθυσίαν δένειναι μία ἄρνησις τῆς ζωῆς ἀλλ' ἀπλῶς μία ἀντίφασις, ἕνας ἀντιπερισπασμὸς εἰς τὸν ἐγωῖσμόν τῆς. Ὁ τεῖνων στὴν αὐτοθυσίαν ἐμμένει ἀπλῶς σὲ ἓνα τρόπον ὑπάρξεως ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ζωὴν.

✱

Ἀποτέλεσμα τῆς ἀρνήσεως τῆς ζωῆς εἶνε ἡ ἐξατομικοποίησις.

✱

ν. Ἡ ζωὴ στὸν ἀγῶνα τῆς κατὰ τῆς βίας διανοητικοποιεῖται, τὸ πάθος αὐτὸ διανοητικοποιεῖται, ἐνσυνηδοῦται :

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ.

Τὸ ἔργον τῆς συνειδήσεως εἶνε ἔργον ἐπιλογῆς : τὸ ἀνώτατον ἔργον τῆς συνειδήσεως εἶνε ἐκεῖνο τῆς ἐπιλογῆς τῶν τάσεων τῆς ζωῆς : ἡ μελέτη τοῦ πάθους.

✱

Χρειάζεται ὁ ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ ὅπως διαλύσῃ τὸ νέφος, χρειάζεται ὁ σπινθὴρ τῆς συνειδήσεως ὅπως ξεχωρίσῃ τὰς τάσεις ἀπὸ τὰ νεφελώματα τῶν συναισθημάτων ποῦ τὰς σκεπάζουν, πλέον δὲ γενικῶς ἀπὸ τὰ κληρονομικὰ στίγματα

✱

Τὸ πᾶν εἶνε κληρονομικότης στὸν ἄνθρωπο, μὰ δίπλα στὴν κληρονομικότητα ὑπάρχει τὸ κληρονομικὸν στίγμα.

✱

Ἡ συνειδήσις ἐλευθερώνει τὴν τάσιν πρὸς αὐτοθυσίαν ἀπὸ τὰς ιδέας καὶ τὰ μυστικιστικὰ συναισθήματα ποῦ τὴν συνοδεύουν, κληρονομικὰ στίγματα ποῦ ἀφῆκαν περασμένες νοοτροπίες μυστικοπαθεῖς, ἀπὸ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας καὶ ὑποχρεώνει τὸ ἄτομον νὰ περιβάλλῃ τὴν πραγματικότητα διὰ νέου βλέμματος.

✱

Ἡ συνειδήσις ξεχωρίζει τὴν τάσιν πρὸς καταστροφὴν ἀπὸ τὰς παρορμήσεις καὶ ροπὰς ποῦ τὴν συνοδεύουν, ὑπόλειμα παλαιῶν ἔξωθεν προερχόμενον ἐκ τῆς πάλης τῶν ζωϊκῶν ὄντων.

✱

Ἡ συνειδήσις ὑπ' αὐτὴν τὴν μορφήν της μᾶς παρουσιάζεται ὡς ὄργανον ἀπελευθερωτικὸν ἀπὸ τὰ κληρονομικὰ στίγματα, ἀπὸ τὰς βίας τῆς κληρονομικότητος.

✱

Ὅταν διὰ τῆς γνώσεως καὶ τῆς συνειδήσεως ἐλευθερώσωμεν τὰς τάσεις πρὸς αὐτοθυσίαν καὶ τὴν καταστροφὴν ἀπὸ τὰς παρορμήσεις ποῦ τὰς συνοδεύουν, αἱ τάσεις αὗται—ἔτσι καθωρισμέναι, ἐν συνείδητοι πλέον—μετατρέπονται, ἢ μᾶλλον βρίσκουν τὴν συνέχειάν των, τὴν ἐπέκτασίν των, στὴν τάσιν πρὸς ἀτομικοποίησιν.

✱

Ἡ ζωὴ ἐναντιόνηται στὴν ἐκπλήρωση τῆς τάσεως πρὸς αὐτοθυσίαν· ἀλλ' εἶναι ἡ ζωὴ αὕτη στὴ μεγάλη της σύγκρουση πρὸς τὸν ἐγωϊσμόν, στὴ μεγάλη της προσπάθεια ὅπως ἀνυψώσῃ τὸ ἄτομο πάνω ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν του,— τὸν ἐγωϊσμόν τὸν καθαρῶς συντηρηρικόν, καθαρῶς στὴν ὑπηρεσία τοῦ ὅτι κληρονομικῶς ἔχομεν—ποῦ καλλιεργεῖ αὐτὴν τὴν τάσιν.

✱

Δὲν εἶνε βέβαια ἡ τάσις πρὸς αὐτοθυσίαν, τάσις αὐτοτελής, οὐδὲ εἶνε καὶ ἡ βαθύτερη τάσις τῆς ζωῆς: εἶνε ὅμως ἡ ἀναγκαιότερα. Ἀδιαφορὸν ἔαν συνηθέστερον τὴν βλέπομεν νὰ ἐνδίδει στὰς πλεονάνας ποῦ τῆς στήνουν αἱ μυστικοειδεῖς ιδέαι νὰ παρασύρεται στοὺς δαιδάλους τῶν συναισθημάτων. Αὐτὰ εἶνε ἐπεισόδια ... Μόνη ἡ τάσις πρὸς ἀτομικοποίησιν ἡμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ στὴ ζωὴ χωρὶς νὰ φέρῃ στάσιν στὸ ἄτομο καὶ στὴ ζωή: αἱ ἄλλαι τάσεις πραγματοποιούμεναι, σταματοῦν, ναρκώνουν τὴ ζωὴ καὶ παραλύουν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὅλου ἀτόμου.

VI. Η ΖΩΗ στὲς μεγάλες της συγκρούσεις μὲ τὴν πραγματικότητα, στὴν πάλιν της μὲ τὸ ἀπρόοπτον, τὸ μὴ ἀναμενόμενον, ΠΡΑΞΙΚΟΠΕΙ.

✱

Τὸ πραξικόπημα εἶνε μία δυνατὴ ἀντίδραση αὐτῆς τῆς ἀτομικότητος ἐναντίον τοῦ τυχαίου ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς βίας ἐναντίον τοῦ μοιραίου ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀπευκταίου· εἶνε τὸ κλείδωμα τοῦ πεπρωμένου αὐτοῦ.

✱

Ὑπὸ οἵανδήποτε μορφήν εἶνε ἡ ἐμμονὴ καὶ ἐπιδιώξις τῆς θέλησης τῆς ζωῆς.

✱

Εἰς τὴν ὥθησιν τοῦ ἀπροόπτου τοῦ μὴ ἀναμενομένου ἡ ἀτομικότης ἀντιδρᾷ μὲ δυνατωτέραν ὥθησιν· Ὡθούμενη, ὠθεῖ.

✱

Ἡ ζωὴ καθίσταται δυνατωτέρα ὅσον εἶχε νὰ παλαίσῃ περισσότερον, ἐναντίον ἀπροόπτων μὴ ἀναμενομένων ὠθήσεων τοῦ πεπρωμένου ἀπὸ ταῖς ὁποῖς ἐβγήκε νικηφόρος. Συνέπεια τῶν ἀγῶνων αὐτῶν εἶνε ἡ βαθμιαία δημιουργία μιᾶς λειτουργίας ἰδιατέρας πάλης, κατὰ τοῦ πεπρωμένου.

✱

Τὸ πραξικόπημα εἶνε ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς, εἰς τὴν ἀνωτέραν αὐτῆς ἐντασιν καὶ χαρακτηρίζει τὴν στιγμὴν τῶν μεταβολῶν τῆς, τῆς μετάβασης τῆς σὲ ἄλλο γένος.

✱

VII. Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΣΥΝΕΧΗΣ ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΣΕ ἌΛΛΟ ΓΕΝΟΣ :

Μία ἀποδοχὴ δραστηρίᾳ, κατακτητικῇ καὶ ἀφομοιωτικῇ τῆς παρούσης καταστάσεως. Τὸ πραξικόπημα ἰδίως εἶνε μιὰ τέτοια ἀποδοχή, σὲ στιγμὰς ποῦ τὴν καθιστᾷ δύσκολον ἡ ἐμφάνισις εἰς τὸν ὁρίζοντα τοῦ ἀπροόπτου, τοῦ μὴ ἀναμενομένου.

✱

Ἡ δυνατὴ ζωὴ εἶνε μία διαρκὴς ὥθησις κατὰ τοῦ πεπρωμένου διὰ μέσου πραξικοπημάτων μεταβιβαζόντων αὐτὴν ἀπὸ γένος εἰς γένος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΝΙΚΟΛΑ ΜΠΩΝΤΟΥΕΝ: Η ΗΡΩΪΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

(NICOLAS BEAUDUIN : L' OFFRANDE HÉROÏQUE)

Σ' ἓνα χαράκιμα τῆς Ἀνατολικῆς Γαλλίας, μέσα στὸ ἀνέμισμα τῶν ὀρίδων καὶ στὸ κροτάλισμα τῶν μυδραλλιοβόλων, ἓνας νέος σηκώνεται, κρατώντας στὸ χέρι ἓνα βιβλίον στίχων. Εἶνε ὁ Νικόλας Μπωντουέν.

Ὑστερα ἀπὸ τὸν μακρόχρονον αὐτὸν πόλεμον δὲν θὰ κακολογίσουν πιά τοὺς ποιητὰς δὲν θὰ κακολογίσουν τὴν φιλολογίαν. Πολυάριθμοι εἶναι οἱ τάφοι ὅπου οἱ καλλίτεροί τους κοιτοῦνται.

Charles Péguy, Olivier Hourcade, Emile Despax, Alain Fournier, καὶ οἱ, Louis Pergaud, André Lafon, καὶ χίλιοι δυὸ ἄλλοι, τί γενήκατε ; Δὲν θὰ μάθῃς ποτέ, Lionel des Rieux, πῶς ἤμουν κοντά σου, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χυνοποριάτικο πρωτ, σ' ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα τῆς δευτέρας θέ-